

VETIKKE.

(Magyarisk eventyr.)

I skythernes land, der hvor ungarterne er fra, var der engang en konge. Hans kone fik en søn, og sønnen blev kaldt Dani. Den samme natten, samme time, ja samme minut fik en hoppe i stalden en folunge, og derfor gav kongen den folen til Dani. Da gutten var begyndt at gaa paa skolen, var han rigtig flittig til at læse og skrive; men han hadde den vanen at han altid, før han gik paa skolen og med det samme han kom hjem igjen, maatte ned i stalden og se til folen sin og klappe den.

Engang som kongen skulde i krig, satte han en marschal til at passe paa konen og barnet sit. Men nu var marschallen og dronningen glad i hverandre. Dronningen var ræd for Dani; fordi han var saa klok, og derfor syntes hun og marschallen, det var bedst at gjøre ende paa guttten. Marschallen spurte nu dronningen: «Hvad skal vi gjøre for at bli kvit gutten?» Hun svarte: «Jeg er moren hans, og jeg vet hvorledes han gjerne vil ha det. Jeg stikker en spids kniv ned ved sengekanten hans. Naar han lægger sig, kjæler og klapper jeg ham; men det liker han ikke, derfor snur han paa sig og stikker sig ihjel.»

Da kongssønnen kom ned for at se til folen sin den dagen, merket han at den var stur. «Hvad er det som feiler dig, da, folen min?» sa han. Men folen vilde ikke si noget da; for kusken stod der; derfor hang den bare med hodet og tænkte ved sig selv: «Naar han har været paa skolen, saa kommer han ind til mig igjen.» Saasnart Dani var kommet hjem fra skolen, løp han ned i stalden til folen, og nu var der ingen andre der. Han begyndte at klappe folen og sa: «Hvad er det som feiler dig, folen min?» Med det samme begyndte folen at snakke og sa: «Det feiler mig ingenting.» Dani blev rent ræd. «Hvadfornoget, kan du snakke ogsaa?» sa han. — «Aa, ja, det kan jeg nok. Men hør nu her, skal du faa vite, hvorfor jeg er saa lei mig. Mor din er glad i marschallen og vil dræpe dig.» Og saa sa folen, hvordan gutten skulde gjøre til natten. Han gjorde som folen sa; han klædde ikke av sig, men la sig paa bænken og blev liggende der til om morgenen. Dronningen og marschallen undret sig svært over at gutten bar sig slik ad. Nu begyndte de at snakke om, hvad de saa skulde finde paa. Dronningen visste at Dani var glad i det som var søtt, derfor gav hun ham mangeslags sukkerkaker, og paa de bedste strødde hun gift.

Den næste dagen, da Dani skulde paa skolen, gik han først ned til folen sin. Den sa: «De fik ikke gjort ende paa dig igaar; men du maa passe dig idag ogsaa.» Saa bad folen Dani saa vakkert at han ikke maatte spise sukkerkaker. Med det samme Dani kom fra skolen, løp han ind til folen igjen, og den bad ham igjen om at passe sig. Han gjorde som folen hadde sagt. Ved bordet spiste han litt suppe og stek; men da sukker-

kakene kom, takket han for maten, reiste sig fra bordet og gik sin vei. Da sa marschallen til dronningen: «Vet du hvad du nu maa gjøre? Nu kommer snart kongen hjem. Da maa du late som du er syk og si til ham, at du ikke kan bli frisk igjen før du faar spise leveren av folen til Dani. Det er den som er skyld i alt sammen. Det er ikke Dani som er saa klok. Følg nu bare mit raad, saa skal du se det gaar.»

Ikke før var kongen kommet hjem, før dronningen begyndte at klage over at hun var saa syk, og at ikke noget andet kunde gjøre hende frisk end leveren av Danis fole. «Ja, naar du endelig vil ha den, saa skal jeg la den slagte straks. Bare vent litt til Dani kommer hjem, saa han kan faa se den én gang til,» sa han. Dani kom hjem med det samme, og kongen sa til ham: «Vi maa slagte folen for din mors skyld.» «Ja, kjære far,» svarte Dani, «bare vent litt, til jeg faar paa mig ridestøvlene.» Nu sprang Dani saa fort han kunde ned til folen. Den var svært sorgfuld og sa, at Dani skulde be sin far om at faa lov til for sidste gang at ride tre ganger rundt om gaarden. Saa skulde han be om et bæger vin, først skulde han drikke sin fars skaal, og saa sin mors og marschallens og ønske dem tillykke; fordi de ikke hadde faat gjort det vonde de hadde fundet paa. Dani gjorde som folen sa. Da han hadde faat paa sig ridestøvlene, faldt han paa knæ for faren, og han gav ham lov til det han bad om. Nu red han gaarden rundt tre ganger, saa tok han bægeret med vin og sa: «Først skaaler jeg for min far, og saa for mor og marschallen; fordi de ikke har faat tat livet av mig, som de gjerne vilde.»

Med det samme Dani hadde sagt det, fór hesten av-

sted med ham ut av slottet og bort gjennom syv ganger syv land.

Da kongen hørte det Dani sa, lot han marschallen dræpe, og dronningen blev sat i fangetaarnet. Men Dani kom ikke igjen for det. Og da kongen var svært glad i dronningen, tok han hende ut av fangetaarnet og tilgav hende.

Men folen bar kongesønnen Dani til London. Der satte han ham av paa en eng og sa: «Min kjære herre, jeg førte dig hit til England, for at du kan bli konge her en gang, hvis du vil følge mit raad.» Det lovet Dani. Da sa folen: «Hvem det er som spør dig, og hvad de saa spør dig om, skal du aldrig svare andet end: «Vet ikke.»»

Saa gik Dani ind i byen, og straks var der nogen folk som spurte ham: «Hvad er du for en?» «Vet ikke,» svarte han. «Hvor kommer du fra?» — «Vet ikke.» Aldrig svarte han noget andet, og da han hadde været et par dager i byen, fik kongen vite at der var kommet en ung, vakker gutt dit, som ikke svarte andet end «vet ikke» til alt han blev spurt om. «Det er godt,» sa kongen, «la ham komme hit til mig, han skal være kjøkkengut.» Kongen likte ham med det samme han saa ham og spurte: «Hvad heter du?» «Vet ikke,» svarte gutten. Kongen lot ham gaa ned i kjøkkenet og sa til overkokken, at han aldrig maatte slaa gutten, hvad han saa gjorde. Nu var det den skikken der i kjøkkenet, at én maatte være hjemme om søndagen og passe varmen, mens de andre gik i kirken. Da det blev guttens tur til at være hjemme, sa de andre til ham at han maatte lægge paa varmen, sætte kjøttet paa og passe paa at det koke. Det gjorde han ogsaa; men han

strødde fuldt av aske paa kjøttet. Da saa de andre kom hjem og saa, hvordan han hadde stelt med kjøttet, blev de sinte paa ham. Men de turde ikke slaa ham, og om de skjendte paa ham, var han likeglad, og hvis de spurte: «Hvorfor har du gjort det?» Saa svarte han bare: «Vet ikke.» De maatte kaste kjøttet og sætte paa nyt. Men siden fik gutten navnet Vetikke.

Vetikke gjorde saa mange skøierstreker paa kjøkkenet, at overkokken tilslut bad kongen sætte ham til noget andet. Nu skulde gartneren ha nogen til at passe haven, naar han selv hadde noget andet at gjøre. En søndag var gartneren gaat i kirken som han pleiet, og der var ingen andre hjemme end Vetikke og en av prinsessene som hadde vondt i hodet. Da kom folen til ham og spurte om han var frisk, og hvad han bestilte. Vetikke fortalte alt det som var hændt ham. Da gav folen ham et bisschen og sa: «Hvis du trænger mig, saa træk bare i bisselet, saa kommer jeg til dig paa øieblikket. Træk nu i bisselet!» Det gjorde han, og straks stod der en vakker rød hest, og en kobberrustning var der ogsaa. Den tok Dani paa sig og red i galop gjennem haven. Alt dette saa prinsessen gjennem vinduet; men hun snakket ikke om det til nogen. Da gutten var færdig med at ride, ristet folen sig litt, saa blev den som den hadde været før igjen og gik sin vei; men gutten gjemte sig bak en kiste som stod i stalden, og bisselet gjemte han ogsaa saa ingen kunde finde det.

Da gartneren kom hjem fra kirken og saa hvordan det saa ut i haven, skrek han: «Hvad er det paafærde her? Vetikke, hvor har du gjort av dig? Ja, jeg skal lære dig at passe haven!» Men kongsdatteren ropte til ham fra vinduet, at han ikke maatte slaa gutten. Han

ropte da bare paa ham, og da han saa benene paa ham som stak frem fra kisten, sa han: «Kom frem Vetikke! Hvorfor har du ikke passet bedre paa?» «Vet ikke,» sa gutten. «Hvis du ødelægger blomstene slik en gang til, saa skal du faa!» «Vet ikke,» svarte gutten igjen. De maatte arbeide en hel uke, før de kunde faa haven slik som den hadde været før. Kongen hadde ogsaa faat vite, hvad der var gaat for sig, mens han var i kirken, og Vetikke hadde passet paa. «Aa ja,» sa han bare, «se til at faa det i orden igjen.»

Den næste søndagen gik de i kirken igjen, og Vetikke og kongsdatteren var igjen hjemme. Hun gjorde sig syk; for hun trodde hun skulde faa se ham ride igjen. Og slik gik det ogsaa. Med det samme de andre var borte, trak Vetikke i bisselet. Straks kom det en deilig sølvhvit hest. Han satte sig paa den og trampet ned alting som var i haven, endda værre end første gangen. Kongsdatteren saa ut av vinduet, og hjertet hoppet i hende, da hun saa hvor vakker Dani var i sølvrustningen paa den prægtige hesten. Da Dani hadde ridd fra sig, ristet hesten sig igjen, og gutten gik og gjemte sig. Men da gartneren kom hjem og fik se haven, gik han næsten fra sans og samling. «Din skøier!» sa han til Vetikke, «jeg skal lære dig at passe haven.» Han sa bare som han pleide: «Vet ikke.» Det tok lang tid, og det var meget bry med at faa haven i orden igjen. Den tredje søndagen var ogsaa alle gaat i kirken, og Vetikke var alene hjemme. Kongsdatteren lot som hun var syk da ogsaa; for hun tænkte den vakre gutten kanske kom igjen. Saasnart de andre var gaat, ristet Vetikke bisselet, og straks stod der en gyl-den hest der, selv tok han paa sig en klædning utsydd

med guld, og nu satte han sig paa hesten og red i fuld galop rundt i haven, helt til der ikke fandtes en flæk, som ikke var trampet ned. Men denne gangen lot ikke kongsdatteren vinduet være igjen; men hun lukket det op, og støttet hodet i haanden mens hun saa paa Vetikke. Det la Vetikke straks merke til, han sprang ned av hesten og bort til hende og kysset hende paa haanden; men han sa ikke et ord. Da sa kongsdatteren til ham: «Si nu et ord. Jeg vet du kan snakke, naar du bare vil.» Men han red avsted igjen, gik av ved stalden, hesten blev borte med én gang, og selv gav han sig til at gaa op og ned i gaarden. Kongsdatteren skjønte godt, at Vetikke var av fornem slekt; men at han var bedrøvet over noget han ikke vilde snakke om, og nu blev hun ogsaa bedrøvet. Da de andre kom hjem fra kirken og saa at hele haven var trampet ned, spurte de Vetikke: «Hvem har gjort det?» «Vet ikke.» «Hvorfor har du ikke passet paa?» «Vet ikke.» Først vilde de ta og jule ham op; men da han aldrig svarte andet end «vet ikke,» saa tænkte de han ikke var rigtig klok, og saa lot de ham gaa. Engang sa kongen til døtrene sine: «Nu maa vi rigtig se til at skaffe dere en mand, ellers kan dere komme til at gaa her og bli gamle jomfruer.» Kongen bad da til sig alle de kongssønner som fandtes i de nærmeste kongerikene, og alle unge folk av fornem slekt, for at døtrene hans kunde vælge den de syntes bedst om, hvem det saa var. De to ældste prinsessene tok hver sin kongssøn; men den yngste fandt ingen hun likte. Hun sa: «Min far har jo git os lov til at ta hvem vi vil enten han er fattig eller rik, derfor ber jeg ham at han vil la alle dem som bor her i kongsgaarden, komme sammen.» Nu

kom de da frem alle sammen; men hun vilde ikke ha nogen av dem, men spurte: «Er det ikke fler her i gaarden, da?» «Aa, jo,» svarte de; men det er én som du nok ikke kan faa, det er Vetikke.» «La ham bare komme,» sa hun. Da han kom ind i salen, spurte hun: «Hvad heter du?» «Vet ikke.» Da sa kongsdatteren: «Nu er jeg din, og du er min.» Alle undret sig over dette; men det var ingenting at gjøre ved det. Faren vilde ikke ta sit ord tilbake, og saa blev alle de tre parene viet.

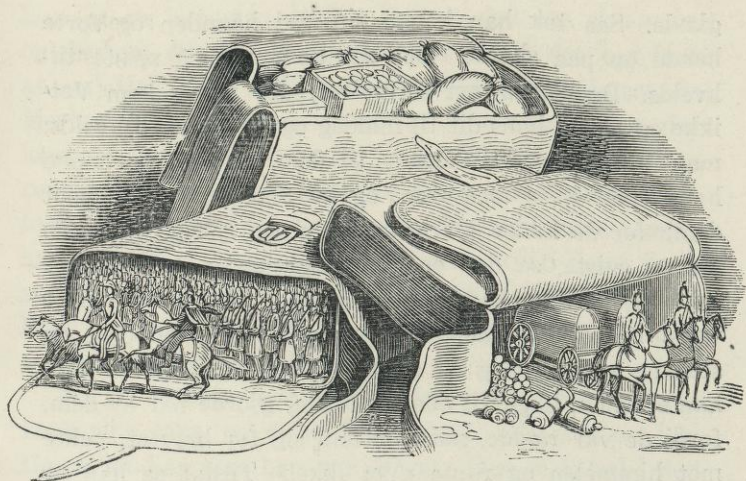
Mens de andre var lystige og glade i bryllupet, sa Vetikke ikke et eneste ord, men gik ind i værelset sit. Da de andre saa han var borte, sendte de bud efter ham og sa han maatte komme igjen; men han sa bare: «Vet ikke.» Da bryllupet var over, sa de andre til kongen at Vetikke kom til at gjøre altfor stor skam paa dem; derfor maatte kongen sætte op et plankehus utenfor slottet; der kunde han bo med konen sin. Og det gjorde kongen ogsaa. Engang gik de to kongssønnene, som hadde giftet sig med de to ældste kongsdøtrene paa jagt, og de bad Vetikke om at bli med. Men han sa bare: «Vet ikke.» «Ja, men vi vet det, din tosk,» sa de andre og gik. Men Vetikke trak i bisselet, saa ingen saa det, og straks kom den røde hesten med kobberrustningen, og saa red han langt forbi dem og møtte dem igjen, akkurat som om han alt kom tilbake fra jagten. Da de saa ham, sa de til hverandre: «Hvad kan det være for en kongssøn? Han maa være fra et fremmed land, hele rustningen hans er av bare kobber. Hvor kommer Deres høihet fra? Vil De ikke jage med os?» «Jeg er alt færdig med jagten,» sa han og viste dem en guldand han hadde med sig. Da saa de paa

hverandre og sa: «Den skulde det være godt at ha, bare han vil gi os den. Med den kan vi vinde stor ære.» Saa spurte de ham hvad han vilde ha for anden. «Den faar dere ikke for penger,» sa han, «men kan jeg faa fæsteringene deres, skal dere faa den.» De tænkte sig litt om; men saa sa de: «Vi kan godt la ham faa dem. Vi kan la guldsmedene lage os nogen nye.» Saa fik han dem, og de spurte igjen, hvem han var. «Jeg er kongen av Plankenborgs søn,» sa han. De sa farvel til ham og red fornøiet hjem; men Vetikke red foran dem, tok andre klær paa, og da de kom, stod han i døren. De sa: «Nu, svoger Vetikke, hvorfor gik du ikke med os? Se, hvad vi har faat paa jagten?» «Vet ikke.» «Ja, men vi vet det, din tosk.» Kongen blev svært glad over guldanden; for slikt vildt var aldrig set i hans land før.

Næste dag drog de igjen avsted paa jagt og ropte til Vetikke: «Kom og bli med, svoger!» «Vet ikke.» «Aa, la den tosken være i fred,» sa den ene. «Vet ikke.» De red videre; men Vetikke kom foran dem paa en sølvhvit hest, og sølvrustning hadde han. Da de fik øie paa ham, sa den ene: «Der er den kongssønnen vi møtte igaar.» «Nei,» sa den andre, «han hadde jo koberrustning.» De hilste paa ham og spurte, om han ikke vilde jage med dem. «Nei tak,» sa han, «jeg har alt jaget.» Og saa viste han dem en guldhjort. Den syntes de nu svært godt om og spurte hvad han vilde ha for den. «Dere faar den ikke for penger,» sa han; «men hvis dere vil la dere brænde paa panden med denne guldringen her, saa skal dere faa den.» De saa paa hverandre. «Aa ja, det gjør jo litt vondt,» sa den ene; «men under haaret er det ingen som ser det.» Saa

lot de sig brændemerke. Det gjorde forskrækkelig vondt; men de var saa glade, at de ikke kjendte stort til det. De spurte nu hvem de hadde den ære at tale med, og han svarte: «Jeg er kongen av Plankenburgs søn.» De sa farvel og red hjem; men Vetikke kom først, og han stod i porten i hverdagsklærne sine, da de kom. De gjorde nar av ham og sa: «Se hvad vi har faat paa jagten!» «Vet ikke.» «Nei, for du er altfor dum,» sa de. «Vet ikke,» sa han. Kongen var mange, mange gange gladere over hjorten end over anden.

Tredje gangen de skulde paa jagt, ropte de ogsaa paa svogeren. Han svarte bare: «Vet ikke;» men saa red han foran dem paa sin gyldne hest og i guldrustningen. Da de saa ham, sa de: «Der er kongen av Plankenburgs søn.» Da de kom nærmere, kjendte de ham tydelig og spurte ham, hvor han kom fra. «Fra jagten,» sa han. «Hvad har De skutt?» «En prægtig guldgaas.» Da de saa den, blev de rent fra sig av glæde og vilde endelig ha den. «Ja», sa han, «dere skal faa den; men da vil jeg brænde en galge paa ryggen deres.» Vondt gjør det; men det er jo ingen som kan se det, og saa lot de ham brændemerke dem som han vilde. Saa red de hjem med den prægtige guldgaasen som de saa dyrt hadde betalt. Saa gjorde de sig rigtig til for kongen, og han syntes dette var det aller bedste de hadde faat paa jagten. Nu gav folen Vetikke tre skrepper og sa: «Din svigerfar faar snart krig med kong Markus Mais, og naar du merker det blir ilde for ham, skal du trække i bisselet, saa kommer jeg, og saa skal vi hjelpe ham, uten at han kjender os.» Den ene skreppen var fuld av soldater som kom frem, naar en vilde ha dem, i den andre var alt som behøves til at

skyte med, og i den tredje var der fuldt op av mat og drikke.

Da Vetikke hadde snakket med folen, tok han hverdagsklærne paa og gik hjem. De hadde lett efter ham overalt, og derfor spurte konen og svogrene hans med én gang: «Hvor har du været hen Vetikke. Nu ser det ilde ut; for nu har vi faat krig.» «Vet ikke,» svarte han. Næste dagen kom der bud at slaget skulde staa om morgenen. Alle folk maatte gjøre sig færdige, og tidlig om morgenen red ogsaa kongen ut med de to svigersønnene sine. Markus Mais vandt og jaget kongens folk ut av landet. Da kongen kom hjem, var hele hoffet i sorg, især konen til Vetikke; for hun tænkte: «Hvad skal jeg nu gjøre med den stakkars mand min, snakke kan han ikke, og noget andet kan han heller ikke.» Til Vetikke sa hun: «Kjære dig, hvad skal vi gjøre nu, naar far min mister landet sit? Hvad skal vi leve av?» «Vet ikke,» sa Vetikke og hoppet høit av

glæde. Saa tok han konen sin ved haanden og førte hende op paa slottet. Der sat de netop og spiste tilkvelde. De blev svært forundret; for aldrig kom Vetikke og konen hans dit til middag og slet ikke til kvelde; men Vetikke gjorde fagter til dem, at han og konen hans vilde spise med dem, og de tok med glæde imot dem; for de hadde aldrig set ham saa lystig. Mens de sat og spiste, sa den ene av svogrene: «Jeg skjønner ikke at Vetikke kan være saa glad, han burde heller være bedrøvet.» Men da sprang Vetikke op, tok en stok og ropte lystig og glad: «Vet ikke!» Saa svinget han stokken, hugg til alle kanter og gjorde nar av dem, fordi de var rædde, saa slog han sig for brystet, pekte mot himmelen og ropte «Vet ikke.» Tilslut sa han og konen hans farvel og gik hjem. Alle de andre forundret sig over at Vetikke var saa glad. Den næste morgen stod alle soldatene færdig opstillet i gatene, begge svogrene red i galop fra slottet midt i mellem rækkene, like bort til Vetikke og sa: «Kom nu svoger, og vær med i krigen! Igaar hugg du dygtig fra dig.» Men han lot som han var svært bedrøvet og sa: «Vet ikke.» Da de andre var langt borte, trak han i bisselet, og straks stod folen der. «Kjære herre,» sa den, «nu er du fri. Du har holdt dit ord. Fra nu av kan du snakke.» Du kan ikke tro hvor glad Vetikke blev. Han førte folen ind i gaarden, sprang bort til konen sin og sa til hende: «Nu kjære, søte konen min, vær ikke ræd og ikke bedrøvet, alt skal ende godt.» Konen hans blev svært glad over det han sa; men han sa, hun ikke maatte fortælle sin far at han kunde snakke, og ikke at han gik med i krigen. Saa tok han en panserskjorte paa, kysset hende og red bort. Med det samme han

kom ut av byporten, lukket han op den ene skreppen, og da kom der saa mange soldater ut, at det var fælt at se. Han drog frem med dem og kom akkurat da Markus Mais slog hans svigerfar. Da kongen saa, der kom en stor hær i ryggen paa ham ogsaa, blev han rent ute av sig; men Vetikke sendte en mand med en hvit fane for at vise, han var en ven som vilde hjælpe ham. Kongen kunde ikke skjønne, hvordan dette hang sammen og fortsatte at flygte; men Vetikke ropte til ham: «Jeg er kongen av Plankenborgs søn! Vi maa snakke mer med hverandre!»

Nu lot Vetikke de trætte soldatene hvile sig og førte frem sine egne, og da de hadde holdt paa at slaas i to timer, lot han som han var saaret. Han stak hul i den ene ridestøvlen sin paa mange steder og heldte blod i den, og saa lot han som han ikke saa det. Saa red han tilbake og sa: «Vær ikke ræd! Seiren er vor!» Med det samme sa kongen: «Men prins av Plankenburg, De er jo saaret!» «Hvor?» spurte han. «I foten, blodet flyter jo ut av støvlen.» «Ja, nu ser jeg det. Aa, vær saa snild at gi mig halvdelen av halstørklæet Deres, saa jeg kan binde det om saaret.» «Ja, gjerne det,» sa kongen, «om De saa bad mig om skjorten jeg bar paa mig, skulde De faa den.» Saa fór Vetikke tilbake til krigen og drev kong Markus Mais helt ut av landet.

Nu var krigen endt, og kongen bad prinsen av Plankenburg følge med sig, saa han bedre kunde faa takke ham for den store tjeneste han hadde vist ham. Men han vilde ikke, han skulde nok komme en anden gang. Da de skiltes, satte han sig ned, akkurat som han vilde la soldatene sine hvile godt ut; men da de andre var langt borte, puttete han dem ind i skreppen

igjen, gik saa hjem og fortalte konen sin, at nu var krigen lykkelig over. Saa bad han hende ikke si noget, hun kunde gjerne le og holde leven; men hun maatte ikke fortælle noget. Han sa ogsaa, at hun godt kunde snakke om at Vetikke hadde pekt mot himmelen og været glad. Det hadde nok ikke været for ingenting; for nu var jo sorgen blit til glæde. Men især skulde hun spørre svogrene om, hvad for slags heltegjerninger de hadde gjort i krigen, og hvorfor de ikke hadde tat Vetikke med, saa kunde han da lært at snakke i alle fald. Nu hørte de musik utenfor. Da gik Vetikke utenfor døren og saa svært bedrøvet ut. Begge svogrene kom og ropte til ham: «Din dovenlars, hvorfor lever du i verden, naar du ikke vil andet end dovne dig? Nu har vi været ute og frelst land og rike; men hvad har du gjort?» «Vet ikke,» sa Vetikke.

Om kvelden var der stort gjestebud paa slottet; men Vetikke snek sig væk og gik hjem og stillet soldater rundt om huset med kanoner og skiltvagter. Men konen hans blev igjen, og hun begyndte at spørre svogrene om det, Vetikke hadde bedt hende om. Men de bare roste sig selv. Da hun saa spurte, hvorfor de ikke hadde tat med sig Vetikke, slog de op en høi latter og sa: «Ta med en slik tosk! Jo, det skulde rigtig være noget!» Da de ikke saa Vetikke i salen, sendte de en mand efter ham; men da han fik se alle soldatene, løp han tilbake og sa: «Det gaar ikke an at sende bud til ham. Jeg skjønner ikke hvad der er paa færde.» Saa tok han et par soldater med sig, gik mot Vetikke og ropte: «Kongen befaler at De skal komme.» Han svarte: «Da han er min svigerfar, fortjener jeg ikke at han behandler mig slik, og jeg kommer ikke til

ham, før han kommer til mig.» Kongen gik da ned til ham; men da kongen kom, var alle soldatene borte og Vetikke faldt paa knæ for kongen og sa: «Jeg takker for den store naade.» Saa reiste han sig og bad kongen vise ham frem for de andre, slik som han var nu, klædt i fløiel og rød kongekaafe. Alle forundret sig over hvor fin han var blit, og at han kunde snakke saa godt.

De begyndte nu at snakke om kongen av Plankenborgs søn, og om at de alle hadde været ulykkelige uten ham. Da sa Vetikke: «Kjender dere dette halstørklæet?» Ja, de gjorde da det. «Ja, saa behøver dere ikke lete langt efter ham. Jeg kaldte mig slik; fordi jeg bodde i et plankehus.» Saa viste han frem begge ringene, om nogen skulde kjendes ved dem. Kongsønnene sa begge med én gang: «Det er min.» «Ja», sa han, «ringene har svogrene mine git mig for en guldand, og hvis dere ikke tror det, kan dere se brændermerket paa pandene deres, ja, de skammet sig ikke en gang over at la brænde en galge paa ryggen sin for en guldgaas.» Straks blev det set efter om det var sandt, og det viste det sig jo at det var. Nu var der ingen i hele verden som kunde lignes med Dani, kongsønnen, ogsaa kaldet Vetikke. Kongen gav ham sit rike og lot ham krone i London. Ingen brød sig mere om svogrene; men Dani levde lykkelig med konen sin og var snild mot folen sin saa længe han levde.
